

La recuperaci3n d'un teatre hist3ric

El mestre Pou obre el curs del nou Goya amb 'Els nois d'hist3ria'

El director artístic de la sala protagonitza l'obra d'Alan Bennett sobre els m3todes educatius

Montilla inaugura avui la reformada, moderna i funcional instal·laci3n, que té 520 butaques

IMMA FERNÁNDEZ
BARCELONA

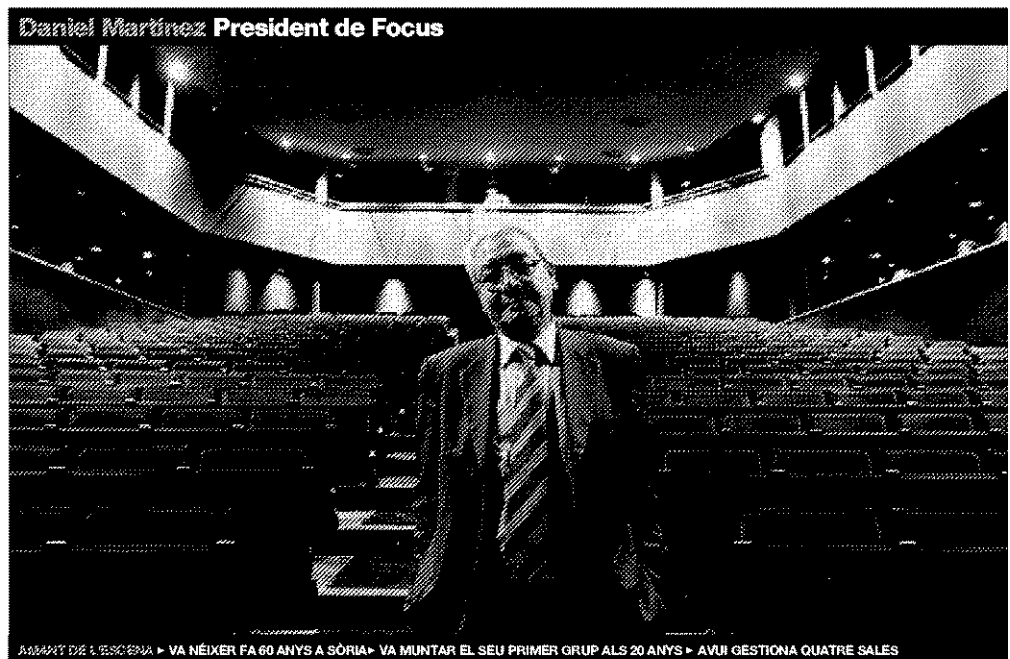
El president de la Generalitat, José Montilla, oficiarà aquesta nit la inauguraci3n del reformat Teatre Goya, en presència de l'alcalde de Barcelona, Jordi Hereu, el president del Parlament de Catalunya, Ernest Benach, i el conseller de Cultura, Joan Manuel Tresserras, entre altres autoritats. Després de l'acte d'obertura, la flamant nova sala -un espai grisenc, modern i funcional amb 520 butaques- alçarà el tel3 amb *Els nois d'hist3ria*, d'Alan Bennett, l'obra que ha estat elegida pel director artístic del teatre, Josep Maria Pou, per iniciar una programaci3n que «pretén arribar als més amplis sectors de públic amb propostes de la màxima qualitat».

«Representarem peces d'una gran actualitat i rescatarem grans obres dels anys 40, 50 o 60», va anunciar Pou. Després de dos anys de reformes i un pressupost de 3,7 milions d'euros, el Teatre Goya s'afegeix a les altres tres sales que el grup Focus gestiona a la ciutat (Romea, La Villarroel i Condal).

DILEMES DE L'ENSENYAMENT // *El nois d'hist3ria* (*The History boys*) és, segons Josep Maria Pou, un text «intel·ligentíssim» que aborda el debat sobre l'educaci3n de manera «poètica, crítica i buscant la reflexió». Hi ha també «una part fosca, àcida, de vidres trencats que fan mal a l'est3mac», amb accions i actituds (lligades a l'homosexualitat) que, segons el director, poden «molestar un cert tipus d'espectadors».

La trama transcorre en un col·legi anglès on vuit alumnes es preparen per als exàmens d'accés a Oxford i Cambridge. Dos professors amb metodologies antagoniques (Pou i Jordi Andújar) irrompen en la seva formaci3n i donen peu a una dialèctica sobre el valor i el sentit de l'educaci3n. «És una obra que aconsegueix que la gent surti amb les butxaques plenes de preguntes», adueix Pou, que va destacar la «força aclaparadora» de la jove generaci3n d'actors que interpreten els estudiants (Nao Albet i Javier Beltrán, entre altres). Completen el repartiment Malfe Gil i Josep Minguell. ■

VIDEO DEL NOU GOYA A
www.elperiodico.cat

AMANT DE L'ESCENARI ► VA NÉIXER FA 60 ANYS A S3RIA ► VA MUNTAR EL SEU PRIMER GRUP ALS 20 ANYS ► AVUI GESTIONA QUATRE SALES

«Ara és el millor moment teatral per reobrir la sala»

És l'impulsor del renovat teatre. Afronta el projecte amb molta il·lusió i sense por

CÉSAR L3PEZ ROSELL
BARCELONA

—¿Hi ha espai per a un projecte teatral en temps de crisi?

—N'hi ha. És el millor moment per reobrir el Goya. Les arts escèniques viuen una onada expansiva. I, a més, tornem al lloc

d'origen del nostre primer gran èxit, als 90, el musical *Estan tocant la nostra cançó*.

—Malgrat el romanticisme de l'empresa sona a temeritat.

—És un orgull haver recuperat un espai que havia viscut un procés de deteriorament que el posava en perill de desaparici3n. Hem posat el nostre granet de sorra tornant a Barcelona un espai amb molta hist3ria. I no hi ha por, sin3 il·lusió. I confiança en el projecte artístic de Josep Maria Pou.

«Hem posat el nostre granet de sorra tornant a Barcelona un espai amb hist3ria»

—Aspiren a ser referència en el teatre contemporani.

—El projecte del Goya tanca el ventall de línies de Focus, amb un teatre que centrarà la seva atenci3n en textos actuals que permetin lluir-se als millors intèrprets. Per aix3 hi ha al capdavant del projecte un actor director de la talla de Pou, que ja ha demostrat el camí a seguir amb obres com *Celobert*, *La cabra...* o *Su seu servidor*, Orson Welles.

—¿Quin paper tenen els altres espais de la casa?

-El Romea seguirà, amb Calixto Bieito, com a aparador de bons directors. La Sala Villarroel, amb Javier Daulte, representa una línia pròpia de l'autor director. I el Condal continuarà com a teatre de comèdia.

-¿No tem que els qualifiquin d'acaparadors?

-No. Mai hem substituït ningú en els teatres que gestionem. El Romea el vam obtenir per concurs, el Condal estava destinat a ser plató de TV i la Villarroel va passar a les nostres mans després de morir el que era l'ànima de la sala, Adolf Bras.

-¿Què hi guanya el públic amb el Goya?

-Un teatre nou, reformat sobre la carcassa antiga. Un local amb capacitat mitjana que sorprendrà per la seva disposició. És còmode i té bona visibilitat i una acústica estupenda. Un marc idoni perquè el públic i els actors disfrutin de la mena d'obres que es representaran. És un projecte amb molt futur.

-¿També per al teatre català?

-Serà prioritari, com en totes les nostres programacions en què abunden els muntatges en català de producció pròpia, però sense que renunciem a representar, sempre des d'una òptica de qualitat, obres en castellà i altres idiomes.

-En el sector treuen pit amb les xifres, però el principal pol d'atracció són els musicals.

-És un gran motor de l'augment de públic, i de fet alguna de les noves sales han nascut recolzades en el gènere, però fixi's que els teatres amb bones obres de text i les sales alternatives també han crescut. I han sorgit nous escenaris com els dos del Teatre Gaudí, el Raval, Coliseum i la Nau Ivanov. I aviat comptarem amb el Teatre Paral·lel i la reaparició d'El Molino. Tal com he dit: el sector té una bona salut i assumeix els riscos necessaris per seguir despertant l'interès dels espectadors.

-¿Quina és la clau de la demanda?

-La feina ben feta. Barcelona té una cartellera àmplia, variada i amb l'habitual dosi de talent de la nostra escena. El teatre és de les poques coses que no són ni còpiables ni afusellables. És un fet únic que varia cada any. No s'arriba tan fàcilment als 2.600.000 espectadors.

-¿Hi ha bona coexistència amb el teatre públic?

-L'estructura del mapa teatral català és, en general, modèlica. Hi ha bona coordinació i convivència entre l'àmbit públic i el privat i aquest ambient de tranquil·litat que ara es respira ha anat molt bé per a la bona marxa de l'activitat, que crec que influeix no només en els creadors sinó també en el públic.

-¿El Goya apostarà pel teatre denominat comercial?

-Aquesta és una etiqueta que no em molesta. Per mi Shakespeare és comercial. L'important és que les nostres propostes siguin tan majoritàries com sigui possible, fet que no està renyit en absolut amb una exigència de qualitat que garanteixen els responsables dels teatres. ■